

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 maja 2014 r. powód – (...) sp. z o.o. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego – K. G. kwoty 5.847,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż na mocy umowy faktoringu z dnia 13 lutego 2008 r. nabył od (...) sp. z o.o. wierzytelności w wysokości 9.183,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami, które to wierzytelności przysługiwały cedentowi wobec pozwanego, a wynikały z faktury nr (...) z dnia 19 grudnia 2013 r. na kwotę 2.337,00 zł (do zapłaty pozostało 747,84 zł) oraz faktury (...) z dnia 19 grudnia 2013 r. na kwotę 6.846,18 zł (do zapłaty pozostało 5.100,00 zł). P. wskazał, iż pismem z dnia 30 lipca 2013 r. (...) sp. z o.o. w W. poinformowała pozwanego o cesji wierzytelności. Pozwany zapłacił na rzecz powoda tylko część należności i mimo kierowanych do niego wezwań do zapłaty nie uregulował pozostałej części na rzecz powoda. (pozew k. 2–4 v.)

W dniu 6 sierpnia 2014 r. tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty k. 57)

W dniu 20 sierpnia 2014 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając powyższy nakaz zapłaty w całości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami procesu i zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu przytaczając poszczególne daty i kwoty przelewów z tytułu wymienionych w pozwie faktur wskazał, że ww. faktury zostały w całości rozliczone i powyższe wpłaty wyczerpują zobowiązanie pozwanego wobec (...) sp. z o.o. w W.. Pozwany wskazał, że w dniu 7 marca 2014 r. otrzymał od powoda wezwanie do zapłaty, na które udzielił powodowi odpowiedzi wraz ze szczegółowym rozliczeniem i dowodami zapłaty. Powód jednak nie udzielił odpowiedzi na pismo pozwanego. (sprzeciw k. 67–68)

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że na każdej fakturze znajdowała się pieczęć z informacją, że wierzytelność udokumentowana fakturą została przelana na (...) sp. z o.o. w W.. Nieprawdziwe są zatem twierdzenia pozwanego, iż wpłacał należności na konto wskazane w fakturze, gdyż znaczna część należności została wpłacona nie na konto powoda, a cedenta. Ponadto wskazał, że pozwany nie zaprzeczył, że nie otrzymał zawiadomienia o przelewie wierzytelności z dnia 30 lipca 2013 r., a zatem na podstawie art. 512 k.c. był obowiązany do spełnienia świadczenia na rzecz powoda. (odpowiedź na sprzeciw k. 89–91)

W piśmie procesowym z dnia 20 listopada 2014 r. pozwany kategorycznie zaprzeczył, że zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 30 lipca 2013 r. otrzymał. Ponadto podniósł, że powód nie załączył do pozwu potwierdzenia odbioru ww. pisma. Pozwany o przelewie powziął wiadomość dopiero po doręczeniu wezwania do zapłaty z dnia 7 marca 2014 r. Wskazał, że na doręczonych mu fakturach nr (...) nie było żadnej pieczęćki z informacją, że wierzytelności z nich wynikające zostały przelane na powoda. (pismo przygotowawcze pozwanego z dnia 20 listopada 2014 r. k. 98–106)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w W. oraz (...) sp. z o.o. w W. łączyła umowa faktoringu z dnia 13 lutego 2008 r. na mocy której (...) sp. z o.o. w W. m.in. nabywała wierzytelności przysługujące (...) sp. z o.o. w W..

Dowody: umowa faktoringu z dnia 13 lutego 2008 r. wraz z załącznikiem k.12–14, Ogólne Warunki Faktoringu wraz z załącznikiem k. 15–22 v.

W okresie od sierpnia 2012 r. do grudnia 2014 r. K. G. zlecał (...) sp. z o.o. w W. wydruk materiałów reklamowych. Z tytułu ww. usług (...) sp. z o.o. w W. wystawiła na rzecz K. G. m. in. faktury VAT nr (...) z dnia 28 lutego 2013 r.

na kwotę 1.303,80 zł brutto, nr 32/z/12/3 z dnia 19 grudnia 2013 r. na kwotę 2.337,00 zł brutto oraz nr 31/z/12/3 z dnia 19 grudnia 2013 r. na kwotę 6.846,18 zł brutto.

Dowody: oświadczenie k.109, faktura VAT (...) k. 111, faktura VAT (...) k. 112

(...) sp. z o.o. w W. zgodnie z umową faktoringu z dnia 13 lutego 2008 r. przelała na rzecz (...) sp. z o.o. w W. wierzytelności z faktur VAT nr (...).

Dowody: zgłoszenie odbiorcy k. 23, zgłoszenie wierzytelności k. 28, zgłoszenie wierzytelności k. 30.

(...) sp. z o.o. w W. sporządziła w dniu 30 lipca 2013 r pismo, w którym informowała K. G. o umowie cesji istniejących i przyszłych wierzytelności na rzecz (...) sp. z o.o. w W. oraz wskazała, że płatności za faktury istniejące i przyszłe powinny być dokonywane na rachunek bankowy o nr (...). Pismo zostało nadane listem poleconym na pocztę. Pismo to nie zostało doręczone pozwanemu.

Dowody: zawiadomienie o cesji. z dowodem nadania k. 23 v.-24, przesłuchanie pozwanego e-protokół z rozprawy z dnia 10 marca 2015 r. 00:12:14, 00:16:16).

Zawiadomienie o cesji wierzytelności w stosunkach pomiędzy K. G. oraz (...) sp. z o.o. w W. wyglądało w ten sposób, że każdorazowo na wystawianej przez (...) sp. z o.o. w W. fakturze znajdowała się pieczęć z informacją, że wierzytelność z danej faktury została przelana na (...) sp. z o.o. w W. i zapłata powinna nastąpić na rachunek (...), należący do (...) sp. z o.o. w W..

Dowody: zeznania pozwanego e-protokół z rozprawy z dnia 10 marca 2015 r. 00:08:50, 00:12:30, faktura VAT nr (...) z 28 lutego 2013 r. k. 113.

Oryginały faktur nr (...)/ nie były opatrzone pieczęcią informującą o przelewie wierzytelności i konieczności zapłaty należności na rachunek powoda .Na fakturach widniał natomiast rachunek o nr (...).

Dowody: faktura VAT (...) k. 111, faktura VAT (...) k. 112, faktura VAT nr (...) k. 113.

W dniu 14 stycznia 2014 r. (...) sp. z o.o. w W. wystawiła na rzecz K. G. fakturę korygującą nr 05/01/2014 do faktury nr (...), zgodnie z którą ustalono do zwrotu kwotę 747,84 zł brutto.

Dowód: faktura VAT korygująca nr 05/01/2014 k. 73.

Z tytułu objętych pozwem faktur K. G. dokonał następujących wpłat:

W dniu 14 stycznia 2014 r. kwotę 1.037,00 zł z tytułu należności z faktury VAT (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 71.

W dniu 16 stycznia 2014 r. kwotę 552,16 zł z tytułu należności z faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 72.

W dniu 23 stycznia 2014 r. kwotę 1.746,18 zł z tytułu należności z faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 74.

W dniu 28 stycznia 2014 r. kwotę 1.050,00 zł z tytułu należności z faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 75.

W dniu 31 stycznia 2014 r. kwotę 500,00 zł z tytułu należności z faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 76.

W dniu 2 lutego 2014 r. kwotę 650,00 zł z tytułu należności z faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 77.

W dniu 6 lutego 2014 r. kwotę 650,00 zł z tytułu należności z faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 77.

W dniu 12 lutego 2014 r. kwotę 950,00 zł z tytułu należności z faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 78.

W dniu 19 lutego 2014 r. kwotę 450,00 zł z tytułu należności z faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 79.

W dniu 26 lutego 2014 r. kwotę 500,00 zł z tytułu należności z faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 80.

W dniu 7 kwietnia 2014 r. kwotę 1000,00 zł z tytułu rozliczenia końcowego faktury VAT nr (...) na rachunek (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 82.

Pierwsze trzy wpłaty za faktury nr (...) K. G. uiszczył na rachunek (...) sp. z o.o. w W. ze względu na to, iż poprzednio otrzymywał faktury opatrzone pieczęcią z numerem rachunku (...) sp. z o.o. w W.. K. G. miał na swoim koncie elektronicznym ustawioną stałą płatność na ww. konto z tytułu wystawianych przez (...) sp. z o.o. w W. faktur i z przyzwyczajenia omyłkowo dokonał zapłaty na rachunek o nr (...), w miejsce wskazanego w fakturach rachunku o nr (...). O pomyłce K. G. został poinformowany telefonicznie przez pracownika (...) sp. z o.o. w W., który stale kontaktował się w imieniu P. sp.zoo z pozwanym. Pracownik ten zwrócił się do pozwanego, aby dalsze płatności były dokonywane na rachunek (...) sp. z o.o. w W..

Dowody: zeznania pozwanego e-protokół z rozprawy z dnia 10 marca 2015 r. 00:08:50 – 00:10:26, 00:12:05, 00:10:26, faktura VAT nr (...) z 28 lutego 2013 r. k. 113.

Pismem z dnia 7 marca 2014 r. (...) sp. z o.o. w W. wystosowała do K. G. przedsądowe wezwanie do zapłaty, w którym wezwała go do zapłaty kwoty 5.847,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu należności z faktur nr (...) w terminie 3 dni od otrzymania wezwania na rachunek bankowy (...) sp. z o.o. w W..

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 26, dowód nadania k. 27.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dopuszczonych jako dowód w sprawie powołanych wyżej odpisów dokumentów z akt sprawy oraz okoliczności bezspornych. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów, ani ich treści, zaś Sąd również nie miał wątpliwości, co do ich wartości dowodowej, stąd były one przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Sąd swoje ustalenia oparł także na zeznaniach pozwanego K. G., które należało uznać za w pełni wiarygodne. W szczególności na wiarę zasługiwały przedstawione przez pozwanego okoliczności związane ze sposobem powzięcia przez niego informacji o przelewie wierzytelności oraz sposobu dokonywania przez niego płatności za otrzymywane faktury. Zeznania te były spójne i logiczne, a przede wszystkim zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Powód swoje roszczenie wobec pozwanego wywodził z faktu zawarcia z (...) sp. z o.o. w W. – kontrahentem pozwanego umowy cesji wierzytelności wynikających z faktur VAT nr (...) wystawionych z tytułu świadczonych na rzecz pozwanego usług przez (...) sp. z o.o. w W..

W niniejszej sprawie bezsporny był sam fakt istnienia ww. wierzytelności. Poza sporem pozostawała także kwestia skuteczności zawarcia umowy cesji wierzytelności pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o. w W.. Istota sporu sprowadzała się natomiast do tego, czy świadczenie pozwanego na rzecz (...) sp. z o.o. w W. po dokonaniu cesji wierzytelności na powoda było skuteczne i tym samym zaspokoilo roszczenia z tytułu objętych sporem faktur.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Konstrukcja ww. przepisu pozwala zatem na zmianę wierzyciela nie tylko bez potrzeby uzyskania zgody dłużnika na dokonanie przelewu wierzytelności na osobę trzecią, ale także nie wymaga wiedzy dłużnika o dokonaniu takiej czynności.

Dopuszczenie obrotu wierzytelnościami na powyższych zasadach zrodziło konieczność ochrony uzasadnionych interesów dłużnika, czego wyrazem jest norma z art. 512 k.c. Zgodnie z tym przepisem dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, dopóty spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Jak wskazuje się w orzecznictwie przepis ten wprowadza wyjątek od wyrażonej w art. 452 k.c. zasady, łączącej zwolnienie dłużnika ze spełnieniem świadczenia do rąk wierzyciela lub osoby upoważnionej z innego tytułu do odbioru należnego wierzycielowi świadczenia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 października 2002 r., V CKN 1796/00, OSNC 2004/2/23)

Ustawodawca chroni w ten sposób dłużnika, który uwzględniając, że przelew wierzytelności dochodzi do skutku bez konieczności zawiadomienia go o nim, może działać w zaufaniu do tego, iż wierzytelność nadal przysługuje dotychczasowemu wierzycielowi. Dłużnik, który nie został zawiadomiony o przelewie przez dotychczasowego wierzyciela ani nie powziął o nim wiadomości w inny sposób, nie musi więc podejmować przed spełnieniem świadczenia do rąk dotychczasowego wierzyciela jakichkolwiek starań w celu sprawdzenia, czy wierzytelność nadal mu przysługuje. Choćby bowiem dotychczasowy wierzyciel przelał swą wierzytelność i w związku z tym w chwili uiszczenia mu świadczenia nie był już uprawniony do jego odbioru, dłużnik stanie się wolny na podstawie w art. 512 k.c., wyrażającego wyjątek od reguły przewidzianej w art. 452 k.c. (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 października 2002 r., V CKN 1796/00, OSNC 2004/2/23)

Zawiadomienie dłużnika przez cedenta może nastąpić w dowolny sposób, zarówno pisemnie, jak i ustnie. W orzecznictwie wskazuje się, iż tego rodzaju zawiadomienie należy traktować jako oświadczenie wiedzy, do którego w drodze analogii stosuje się art. 61 § 1 zd. 1 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2000 r., II CKN 702/98, OSNC 2000/9/154, wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 października 2002 r., V CKN 1796/00, OSNC 2004/2/23) Tym samym zawiadomienie to uważa się za skutecznie dokonane z chwilą, gdy doszło do dłużnika w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią. W przypadku kiedy zawiadomienie zostało dokonane na piśmie, obalenie dobrej wiary dłużnika w spełnieniu świadczenia nastąpiłoby już w momencie wykazania faktu otrzymania przez dłużnika pisemnego zawiadomienia o przelewie. Bez znaczenia pozostawałaby natomiast okoliczność, czy dłużnik faktycznie zapoznał się z treścią tego pisma.

W przedmiotowej sprawie powód podnosił, że pozwany został zawiadomiony o cesji wierzytelności pismem z dnia 30 lipca 2013 r. sporządzonym przez (...) sp. z o.o. w W.. Należy wskazać, że stosownie do zasady rozkładu ciężarku dowodu z art. 6 k.c. obowiązek wykazania zawiadomienia pozwanego o przelewie wierzytelności spoczywał na powodzie, albowiem to powód jako nabywca wierzytelności wywodził z powyższego faktu korzystne dla siebie skutki prawne. Powód w tym celu powołał się na dowód nadania ww. pisma listem poleconym na pocztę w dniu 8 sierpnia 2013 r. (k.24). W ocenie Sądu ww. potwierdzenie nadania przesyłki poleconej nie mogło jednak stanowić wystarczającego dowodu, iż pozwany został skutecznie zawiadomiony o przelewie wierzytelności. Wprawdzie nie

można zaprzeczyć, iż w świetle art. 244 k.p.c. w związku z art. 17 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (tekst jedn.: Dz. U. poz. 1529) potwierdzenie nadania przesyłki poleconej stanowi dokument urzędowy, stanowiący dowód wysłania listu poleconego w określonym dniu do pozwanego. Niemniej jednak skoro zawiadomienie uznaje się za skuteczne w momencie, kiedy doszło do dłużnika w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią, to samo potwierdzenie, iż takie zawiadomienie zostało dłużnikowi przesłane jeszcze nie dowodzi, iż zostało ono mu skutecznie doręczone. Jakkolwiek potwierdzenie nadania przesyłki poleconej mogłoby ewentualnie stanowić domniemanie prima facie, że przesyłka została adresatowi doręczona, to biorąc pod uwagę fakt, iż pozwany stanowczo zaprzeczył jakoby otrzymał przesyłkę poleconą z zawiadomieniem (...) sp. z o.o. w W. o przelewie wierzytelności na rzecz powoda z dnia 30 lipca 2013 r., potwierdzenie nadania z k. 24, nie mogło zostać uznane za dowód rozstrzygający o doręczeniu pozwanemu zawiadomienia o cesji wierzytelności. Powód dla wykazania swoich twierdzeń podnosił w toku procesu, iż nie otrzymał żadnej informacji odnośnie nieodebrania przez pozwanego ww. przesyłki, wobec czego wywodził, że przesyłka musiała zostać pozwanemu doręczona. Powyższego wniosku nie sposób uznać za prawidłowy. Należy bowiem wskazać, że kwestia czy zawiadomienie z dnia 30 lipca 2013 r., na które powoływał się powód, zostało doręczone pozwanemu, mogła być jednoznacznie rozstrzygnięta jedynie na podstawie dowodu w postaci potwierdzenia odbioru, którego powód w niniejszej sprawie nie przedstawił. W związku z powyższym należało uznać, iż powód nie wykazał, że pozwany otrzymał przesyłkę zawierającą zawiadomienie o cesji z dnia 30 lipca 2013 r., natomiast sama ocena skuteczności zawiadomienia pozwanego o przelewie wierzytelności uzależniona była od wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Oprócz pisma wraz z dowodem nadania powód załączył do pozwu kopie faktur VAT nr (...), na których widniały pieczętki z informacją, iż wierzytelność udokumentowana ww. fakturami została przelana na powoda, zaś zobowiązanie z tych faktur wygasa wyłącznie po dokonaniu zapłaty na wskazany na pieczętce rachunek należący do powoda. Powód w ten sposób chciał wykazać, że pozwany tak, czy inaczej został zawiadomiony o przelewie wierzytelności z każdej z objętych pozwem faktur w momencie ich otrzymania i zapoznania się pieczęciami, którymi były opatrzone. W ocenie Sądu powód również tej okoliczności nie zdołał wykazać. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż pozwany również załączył do akt sprawy faktury VAT nr (...), przy czym na fakturach tych pod numerem widniał napis „oryginał”, a nie „kopia”, jak w przypadku faktur załączonych przez powoda. Oprócz tego faktury pozwanego różniły się od faktur powoda tym, że były one podpisane przez inną osobę i nie było na nich pieczęci z informacją o cesji wierzytelności oraz rachunkiem bankowym powoda., zaś jako numer rachunku, na który świadczenie miało zostać spełnione wskazany został rachunek należący do (...) sp. z o.o. w W.. Podczas przesłuchania pozwany wskazał, że otrzymywał od (...) sp. z o.o. w W. faktury VAT, które opłacał na rachunek w nich wskazany. Pozwany wskazał, że niektóre faktury były opatrzone pieczęcią podobną do tych, które znajdują się na fakturach załączonych do pozwu przez powoda, a niektóre nie. Pozwany zeznał, że faktury spłacał poprzez stałe zlecenie przelewu na wskazane w banku konto. Z uwagi na to, że pozwany otrzymywał w przeszłości faktury opatrzone pieczęcią z numerem konta powoda, ustawił w banku stałą płatność na ww. konto. Stąd pozwany pierwsze trzy wpłaty z tytułu faktur nr (...) uiszczył omyłkowo na rachunek bankowy powoda. Pozwany wskazał, że po otrzymaniu telefonu od pracownika (...) sp. z o.o. w W., z którą to spółką pozwany pozostawał w ciągłym kontakcie biznesowym, z informacją, iż płatności z faktur nr (...) powinny zostać dokonane na rachunek (...) sp. z o.o. w W., pozwany dokonał zapłaty reszty zobowiązania na rachunek (...) sp. z o.o. w W., którego numer wskazany był również w otrzymanych przez pozwanego oryginałach faktur.

W świetle powyższych ustaleń należało uznać, że powód również nie wykazał okoliczności, iż pozwany został zawiadomiony o cesji wierzytelności poprzez doręczenie mu faktur z taką informacją. N. bowiem wskazać, że z treści pieczęci widniejących na załączonych przez powoda fakturach wynika, iż cesją objęta była każdorazowo wierzytelność wynikająca z konkretnej faktury opatrzonej pieczęcią. Tym samym pozwany otrzymując fakturę opatrzoną pieczęcią z informacją o cesji wierzytelności mógł powziąć jedynie informację, że wierzytelność z danej faktury została przelana na powoda i spełnienie świadczenia powinno nastąpić na jego rachunek wskazany na pieczęci. Wobec powyższego, aby pozwany mógł zostać skutecznie powiadomiony o cesji wierzytelności z faktur nr (...), doręczone mu faktury powinny zawierać pieczętki z taką informacją o przelewie. Powód zaś okoliczność doręczenia takich właśnie faktur winien był wykazać. Wobec tego, że pozwany załączył do akt kopie otrzymanych przez niego faktur (...), które nie były taką pieczęcią opatrzone, zaś rachunek który był na nich wskazany należał do (...) sp. z o.o. w W. Sąd uznał,

że powód nie wykazał tego, iż pozwanemu w istocie zostały doręczone faktury z pieczętką. Pozwany bowiem za pomocą ww. dowodów zdołał obalić twierdzenia powoda, zaś powód stosownie do art. 6 k.c. i 232 k.p.c. winien był w takim przypadku przedstawić jeszcze inne dowody, które z kolei zdołałyby obalić twierdzenia pozwanego. Powód jednak powyższemu obowiązkowi procesowemu nie sprostał, ponieważ oprócz swojej opieczętowanej wersji faktur nie przedstawił żadnych innych dowodów, które wykazałyby, że również pozwany został zapoznany z taką ich wersją.

Sąd uznał, że pozwany obalił fakt, że świadcząc na rzecz (...) sp. z o.o. w W. działał w złej wierze. Pozwany spełnił bowiem swój obowiązek procesowy, który spoczywał na nim jako dłużniku przelanej wierzytelności tj. wykazał, że należności z faktur nr (...) zostały w całości uregulowane. Świadczenie spełnił na rzecz swojego kontrahenta, z którym pozostawał w stałych kontaktach zawodowych. Należy zwrócić uwagę, iż pozwany nie miał obowiązku dowiadywania się z własnej inicjatywy przed każdorazową zapłatą na rzecz dotychczasowego wierzyciela, czy wierzytelność nadal mu przysługuje. To bowiem na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że zapłata nastąpiła już po zawiadomieniu dłużnika przez zbywcę o przelewie lub po uzyskaniu przez niego skądkolwiek wiedzy o przelewie. Zaprezentowane przez powoda w niniejszej sprawie dowody, biorąc pod uwagę pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, okazały się jednak niewystarczające by powyższe okoliczności wykazać. Jeżeli zatem powód jako nabywca wierzytelności nie udowodnił, że pozwany już w chwili uiszczenia świadczenia (...) sp. z o.o. w W. był zawiadomiony przez (...) sp. z o.o. w W. o przelewie lub dowiedział się w inny sposób o przelewie, należało uznać, iż świadczenie pozwanego w myśl art. 512 k.c. było skuteczne.

Z tych wszystkich względów Sąd oddalił powództwo, na podstawie powołanych wyżej przepisów.

Na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego całość kosztów procesu, gdyż pozwany wygrał sprawę w całości. Zwrot kosztów obejmuje łącznie kwotę 1.217 zł, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej za pełnomocnictwo.